

LETO 1940

ŠTEV. 6.

Poštnina plačana
v gotovini

Salezijanski
VESTNIK
*Glasilo za salezijansko
sotrudstvo*

Tradicija jamči za kakovost!

Kadarkoli vidim sliko svoje babice, se spominjam njenega velikega sodobnika župnika Kneippa, ki ji je bil zelo drag. Njegova slavna Kneippova sladna kava je čudovit dar človeštvu: Zdrava je, redilna in poleg tega poceni.

Kneippova
SLADNA KAVA

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V juliju: 1. 1, 10 — 2. 7, 6 — 3. 6, 19 — 4. 4, 23 — 5. 2, 20 — 6. 9, 3
7. 8, 9 — 8. 6, 28 — 9. 7, 25 — 10. 2, 30 — 11. 1, 8 — 12. 8, 13 — 13. 5, 11
— 14. 4, 17 — 15. 6, 7 — 16. 2, 15 — 17. 7, 14 — 18. 9, 2 — 19. 8, 21 — 20.
1, 26 — 21. 6, 4 — 22. 7, 1 — 23. 6, 31 — 24. 2, 29 — 25. 4, 22 — 26. 1, 12 — 27.
5, 27 — 28. 7, 18 — 29. 2, 16 — 30. 2, 24 — 31. 8, 5.

Novi častilci in častilke:

24. 2, 29 Debevc Ana — Dajko Ela — Hrašovec Ivana — Jerenko Marija
— Mohorko Emilija — Justin Anton — Knuplej Pavlina — Kostec Matilda.

Naši umrli sotrudniki in sotrudnice:

Gantar Frančiška, Malenski vrh;
Metere Marija, Begunje;
Jure Marija, Vojnik;
Knap Franc, Imeno;
Košir Marija, Ljubljana;
Plevčak Roza, Rogaska Slatina;
Božič Marjeta, Brusnice;
Cilenšek Rudolf, Orlija vas;

Cilenšek Marija, Orlija vas;
Omerza Janez, Zg. Bernik;
Marič Marija, Sv. Jurij;
Vidic Ana, Zasip;
Tomažič Lucija, Cerklje.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!

(300 dni odpustka.)

Rdeče rože...

Junij — mesec rdečih vrtnic...

Življenje — praznik cvetočih obrazov...

Vsak dan srečujem mlade ljudi, vsak dan gledam pred sabo stotine in stotine mladih, življenja polnih obrazov z rdečico na okroglih licih in nasmeškom na svežih ustnih:

Zdi se mi, da so kakor popje vitkih vrtnic, ki je po gnalo v majniških jutrih in se v prijetnem junijskem soncu razcvita ter razširja prijeten vonj, svežost in lepoto.

Rdeče vrtnice — mladi v življenje stopajoči fantje...

Kakor je vrtnicam potrebna skrbna neža vrtnarja, ki jih goji in zaliva, da se uravnajo v pravo smer, prav tako je mladim ljudem treba večje roke nekoča, ki jih usmerja na pravo življenjsko pot, jih navdušuje za mlade, nesmrtno ideale, ki jim pomaga v težkih dneh; potrebni so nekoča, kateri naj se z njimi bojuje za ohranitev mladostne vedrine in vedrega smelja, ja na mladih ustnih.

Da, mladim ljudem je treba vodnika!

Teča se je pred sto leti dobro zavedal veliki mladino ljub sv. Janez Bosko, ki je ustanovil mogočno vrsto vrtnarjev — salezijancev, ki po njegovem mojstrskem zgledu uravnava mlade fante na dobro preizkušeno življenjsko pot, ki jih usmerjajo po pravih katoliških načelih in jim pomagajo v dneh, ko jih zamajajo poletni vetrovi, in jim nudijo trdno oporo, da se mlade rasti ne skrivijo in nagnejo k tlom.

Lepa je ta naloga in služba vrtnarjeva, posebno takrat, ko stoji ob sončnih dneh na svojem vrtu in gleda sadove svojega truda — mlade fante, kako po odličnih službah, na univerzah in društvi delujejo po istih smernicah, katere jim je on pokazal.

„Žetev je velika, a delavcev je malo.“ Ta Kristusova beseda velja tudi nam. Ko bi bilo več vodnikov, ki bi kazali mladini pravo pot skozi življenje, bi pri nas zavlada vse lepše razmere, saj je bodočnost naroda v dobri in krepki mladini.

Pri našem raznovrstnem apostolskem prizadevanju za Kristusovo kraljestvo ne prezremo tudi tega polja, ki je za naš narod odločilne važnosti! Delajmo, molimo in prosimo: „Gopod, pošlji delavcev na svojo žetev!“

Dvoje don Boskovih sanj

Egiptovskemu Jožefu so bratje zavoljo njegovih preroških sanj vzdeli priimek „sanjač“. Podobno se je godilo tudi don Bosku. Že v zgodnji mladosti so ga imeli za sanjača. In res vidimo, da so svetnika spremljale skrivnostne sanje prav od mladih nog pa vse tja do pozne starosti in ga razsvetljevale v najodločilnejših trenutkih življenja.

Kadarkoli je don Bosko govoril o

teh številnih razsvetljenjih, jih je zmeraj dosledno imenoval „sanje“. Vendar pa njegove „sanje“ niso bile vedno sanje. Don Boskov življenjepisec Ceria pravi o tem takole: „Pod splošnim izrazom »sanje« je treba pri don Bosku razumeti troje: ‚sanje‘, ki niso bile sanje; navadne sanje in razodetja v sanjah. Nekatere izmed njegovih sanj so bile prav gotovo prava videnja, ker jih je imel v budnem stanju.

Tako na primer preroško videnje pri postelji umirajočega dijaka Janeza Cagliari in drugo videnje l. 1870., ko je gledal, kaj se bo zgodilo v Italiji in na Francoskem, v Rimu in Parizu. V isto vrsto je šteti skrivnostna prikazovanja Alojzija Collea, ki jih je don Bosko imenoval raztresenosti. Včasih pa je, zlasti v zaupnem krogu, pripovedoval čisto prave in navadne sanje. Vendar so med don Boskovimi sanjami najpogostejše in najznačilnejše tiste, iz katerih se bleščijo svetli utrinki skrivnostnega spoznanja, ki mu tudi njegov gibki duh ni mogel biti kos. V teh sanjah je gledal preteklost, sedanost in prihodnost. Največkrat so se mu stvari prikazovale v prispodobah, ne redko pa tudi v resnični stvarnosti, tako na primer, kadar je bral skrivnosti srca ali gledal neznane kraje.“

Ker so torej sanje igrale v don Boskovem življenju tako važno in odlično vlogo, je razumljivo, da so dobile svoj veličastni spomenik tudi v svetišču Marije Pomočnice v Turinu, o katerem po pravici pravijo, da je „cerkev don Boskovih sanj“.

Profesor Mario Barberis iz Rima je naslikal dve ve-

liki liki na platno, ki nam predočujeta dvoje najznačilnejših don Boskovih sanj: tiste, v katerih je svetnik gledal boj in zmagoslavje sv. Cerkve in Kristusovega namestnika na zemlji, in tiste, v katerih mu je bilo razodeto rešilno poslanstvo Salezijanske družbe med mladino.

Sanje o dveh stebrih na morju.

Prve sanje, ki jih je umetnik upodobil na platnu, so tiste, ki jih je svetnik povedal svojim dečkom 30. maja 1862. leta.

Don Bosko je torej pripovedoval, da je v sanjah stal na visoki skali sredi morja in gledal veliko bitko med dvema sovražnima brodovjema. Eno je vodil rimski papež. Njegove ladje so po hudem boju srečno razpodile sovražno brodovje in ga tudi večidel potopile.

Sovražnikove ladje so bile dobro oborožene z ostrimi kljuni, topovi, puškami, bombami, gorečimi bakljami, pa tudi s knjigami in časopisi, s katerimi so mornarji besno obmetavali papeževo brodovje, zlasti pa njegovo poveljniško ladjo. Le-ta je bila posebno velika in je hrabro odbijala vse sovražnikove napade. Pri nekem spopadu je krmar velike ladje padel smrtno zadet na tla. Toda krmarji podrejenih manjših ladij so mu takoj izvolili naslednika, ki je prevzel poveljstvo in svoje brodovje po končani bitki varno zasidral okrog dveh stebrov različne velikosti in mere, stoječih sredi razburkanih valov.

Na prvem steburu, ki je bil zelo visok in močen, se je bleščala velika bela hostija, pod njo pa napis: Rešenje vernih. Na drugem steburu, ki

je bil manjši in vitkejši, je stala podoba Marije Brezmadežne, pod njo pa napis: Pomoč kristjanov.

Na podstavkih pri obeh stebrih so bila pritrjena številna močna sidra, ob katerih se je zasidralo papeževo brodovje, medtem ko so bili ostanki sovražnih ladij prepuščeni na milost in nemilost razjarjenih valov.

To je več ali manj vsebina prvih don Boskovih sanj, ki jih je umetnik upodobil v trenutku po zmagoslavnem boju, ko se papeževa ladja zasidra

med evharističnim in Marijinim stebrom.

Vsi, kateri so poslušali don Boska, so imeli te sanje za pravo preroško videnje. Toda svetnik sam, se zdi, ni imel pri tem pripovedovanju drugega namena, kakor da bi dečke navdušil, naj molijo za sv. Cerkev in za rimskega papeža in naj se z vso ljubeznijo oklepajo pobožnosti do presv. Rešnjega Telesa in do preblažene Device Marije. Prav to je tudi namen, ki ga ima nova slika v prenovljenem Marijinem svetišču.

Sanje o povodnji in rešilnem splavu.

Sanje, ki jih je umetnik upodobil na drugi sliki, je don Bosko povedal svojim fantom zvečer 1. januarja 1866. So silno razgibane in polne dogodkov. Da je slikar ohranil enotnost dejanja in slikovito pripovednost, je moral nujno združiti glavne dogodke v miselno celoto.

Zato je opustil začetek zgodbe, ko don Bosko popisuje nastopajočo povodenj, ki zaliva dolino, kjer se nahaja s svojimi fanti, kako beže pred nevarnostjo in se končno rešijo na slaboten splav, ki ga mečejo valovi sem in tja. Zagrabil in upodobil je trenutek, ko je nevarnost na višku in ko je že tudi rešitev čisto blizu.

Sredi splava, ki na njegovem jamboru vihra strgano jadro, stoji sv. Janez Bosko, okrog njega pa gosta gruča fantov. Svetnik jih prijazno gleda in z očetovsko roko stiska in vabi k sebi. Dečki se zaupno gneta okrog njega, z obrazov jim je brati najrazličnejša čustva: strah, trepet, grozo, zaupanje, vdanost.

Okrog svetnika je videti nekaj klerikov, ki rešujejo dečke, ki so v nevarnosti, da jih požro hrumeči valovi ali raztrgajo divje zveri. Splav drvi skozi ozke tesni, mimo otokov in otočkov, na katerih prežijo nepogledne pošasti. Okoli nesrečnih fantov, ki so prostovoljno zašli v nevarnost, se ovijajo ostudne strupene kače. Drugi pa padajo v ognjeno žrelo, ki se od-

pira na majhnem otočku. Nad žrelom je svarilen napis vsem tistim, ki se vdajajo grdemu življenju.

Toda nad vso to strahoto se na svinčeno sivih oblakih boči prijazna svetla mavrica in na njej se bleščijo velike črke: M. E. D. O U. M. (Mater Et Domina Omnis Universi Maria = Mati in gospodarica vsega vesoljstva je Marija.) Marijino ime jih navdaja z veselim upanjem, da bodo kmalu zavozili v varno zavetje, v veličastni grad, ki se riše na obzorju. Tu bodo hvaležni dečki prepevali Mariji čast in slavo.

Te sanje je don Bosko sam razložil: „Dolina je svet. Deroča voda nevarnosti sveta. Strašna povodenj pomeni grde pregrehe, brezverska načela in preganjanje dobrih. Trdno stoječi, a vendar ogroženi mlin je hiša kruha, katoliška Cerkev. Košare s kruhom pomenijo presv. Rešnje Telo, ki plovečim služi za popotnico. Splav je Oratorij. Srečni otok z gradom Salezijanska družba v svojem zmagoslavju.“

Na tej drugi sliki je torej upodobljeno poslanstvo Salezijanske družbe med mladino, ki potrebuje varstva in rešitve.

* * *

Ko gledamo te dve sliki, se nam nehote dvigne iz srca goreča molitev k Bogu za zmago sv. katoliške Cerkve in njenega poglavarja ter za razcvet in napredek Salezijanske družbe.

S tem, da se bomo skušali poglobiti v verske resnice in izpolnjevati verske dolžnosti, kakor nam je naročil vrhovni predstojnik v letošnjem vezilu, bomo lepo sodelovali s katoliško akcijo v boju z brezboštvom in novim poganstvom, ki hoče uničiti Kristusovo cerkev in tako ogroža omiko in obstanek številnih narodov. Tako bomo tudi uspešno pomagali, da se vrne na svet mir in da se zacelijo rane, zadane nekaterim nesrečnim narodom.

Sveti oče Pij XII. je v svoji prvi okrožnici zapisal: „Rešitev narodom ne bo prišla od zunaj, od meča, ki utegne vsiliti mirovne pogoje, a miru

ne ustvari. Moč, ki naj prenovi obličje zemlje, mora priti od znotraj, iz duha.

Sicer je res, da zlo, ki tare današnje človeštvo, izvira deloma iz gospodarskega neravnovesja, iz boja za pravičnejšo razdelitev bogastva in dobrin, ki jih je Bog podelil človeku za njegov obstanek in napredek. Ali nič manj ni res, da so korenine tega zla vse bolj globoke, notranje, segajoče v versko in нравstveno miselnost, ki se je polagoma spačila, čim bolj je med narodi napredoval odpad od Cerkve in od njenih verskih in moralnih naukov. Če hočemo, da bo imela obnova človeštva kakšen uspeh, moramo obnoviti predvsem duha in srce. Zato mora vsa obnova temeljiti na Kristusu, na pravičnosti in na ljubezni.

Izvesti to obnovitveno delo ter pri tem uporabiti vsa razpoložljiva sredstva in jih prilagoditi današnjim prilikam in potrebam: to je bistvena naloga sv. Cerkve. Oznanjevanje Kristusovega evangelija, v katerem se ljudem zabičuje resnica, pravica in ljubezen, in prizadevanje, da se v srcih utrdijo božje zapovedi, to je najplemenitejše in najuspešnejše delo za mir na svetu. Ta težka in obsežna naloga, bi se zdelo, da mora vzeti pogum udom vojskujoče se Cerkve. Toda delo za širjenje božjega kraljestva na zemlji je za nas ukaz, ki ga je dolžan izpolniti vsak, kogar je Gospodova milost iztrgala iz satanove sužnosti in mu pri sv. krstu pritisnila pečat božjega državljanstva.“

Razporoka

(Iz okrožnice Pija XI.: O krščanskem zakonu.)

Obnovo in spopolnjenje zakona, ki ju je Kristus Odrešenik izvršil, najbolj ovira od dne do dne večja lahkota razporoke. Razširjevalci novega paganstva, ki se niso iz žalostnih izkušenj ničesar naučili, se od dne do dne bolj zaletavajo v sveto nerazdružnost zakona in v postave, ki jo ščitijo, ter se trudijo, da se razporoka zakonito dovoli in da se, kakor pravijo, zastarele postave nadomestijo z drugo, bolj človeško.

Raznoteri vzroki

Navajajo pa raznotere vzroke za razporoko; nekatere, ki izhajajo iz človeške krivde in zablode, druge, ki so v stvari sami (prve imenujejo subjektivne, druge objektivne); med vzroki za razporoko navajajo sploh vse, kar dela skupno življenje trdo in neprijetno. Te vzroke in potrebo takih postav pa skušajo dokazati z različnih vidikov. Prvi vidik je sreča obeh zakoncev, češ, če je eden nedolžen, imej pravico zapustiti krivega, a če je kriv, ga je treba izločiti iz neljube in prisiljene

zveze. Drugi vidik je blaginja otrok, češ, ti ne bodo imeli prave vzgoje ali se bodo pokvarili, ker jih prepri staršev in druga slaba dejanja pohujšajo in odvrnejo od pota kreposti. Nazadnje je še vidik splošne blaginje, češ, le-ta zahteva najprej, da se razdružijo vsi zakoni, ki niso več zmožni dosežati namene, ki jih narava hoče; potem naj se zakonskima postavno dovoli razporoka, da se zabranijo zločini, ki se morejo pričakovati od sožitja takih zakoncev, in da se ne bo od dne do dne bolj zasmehoval ugled sodišč in postav, ker zakonci, da dobe ugodno razsodbo za razporoko, ali res namenoma store zločine, radi katerih mora sodnik po postavi izreči razporoko, ali pa pred sodnikom predrzno lažejo in po krivem prisegajo, da so take zločine res izvršili, četudi sodnik dobro vidi, kako je. Zato besedarijo, se morajo postave spraviti v skladje z vsemi temi potrebami, spremenjenimi časovnimi razmerami, ljudskimi nazori, uredbami in нравmi narodov; to že vsako zase, zlasti pa vse skupaj jasno

dokazuje, da je na vsak način treba iz določenih razlogov dovoliti razporoko.

Drugi, še čudno drznejši, menijo, naj se zakon kot čisto zasebna pogodba prepusti medsebojnemu sporazumu in svobodni volji obeh pogodbenikov samih, kakor to velja za druge zasebne pogodbe, in se more torej zakon razvezati iz kakršnegakoli vzroka.

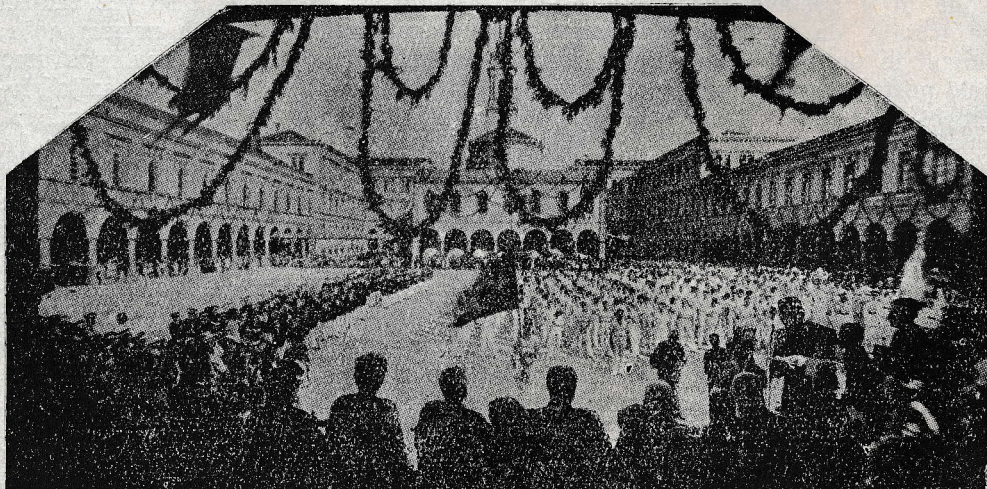
Nepremakljiva postava

Toda proti vsem tem blaznim težnjam stoji nepremakljiva božja postava, od Kristusa v vsem obsegu potrjena, ki je ne morejo nobene človeške postave, nobeni sklepi, nobena volja postavodajalcev oslabiti: „Kar je Bog združil, tega naj človek ne loči“ (Mt 19, 5). Ako človek po krivici loči, je to povsem neveljavno. Zato je po pravici, kakor smo že večkrat videli, Kristus sam zatrdil: „Vsak, kdor se loči od žene in se oženi z drugo, prešuštvuje; in kdor se oženi z ločeno, prešuštvuje“ (Lk 16, 18). Te Kristusove besede se nanašajo na vse zakone, tudi na le naravni veljavni zakon; zakaj vsakemu pravemu zakonu je svojska tista nerazdružnost, po kateri je zakon glede na razvezo odzvet samovolji po-

sameznikov in vsaki svetni oblasti.

Treba je tudi spomniti na slovesno sodbo in obsodbo, ki jo je izrekel pod kaznič izobčenja tridentski zbor: „Kdor bi trdil, da se more radi krivoverstva ali težavnega sožitja ali zlohotne zapustitve zakonskega druga zakonska vez razvezati, bodi izobčen;“ in nadalje: „Kdor bi trdil, da se Cerkev moti, ko je na podlagi evangeljskega in apostolskega nauka učila in uči, da se zakonska vez radi prešuštva enega izmed zakoncev ne more razvezati, in da nobeden izmed njiju, tudi nedolžni, ki ni dal povoda za prešuštvo, dokler zakonski drug živi, ne more skleniti drugega zakona, in da prešuštvuje oni, ki prešuštnico odpusti in se z drugo oženi, in da prešuštvuje ona, ki odpusti prešuštnika in se z drugim omoži, bodi izobčen.“ Ako se torej Cerkev ni motila in se ne moti, ko je to učila in še uči, je predvsem gotovo, da se zakon tudi radi prešuštva ne more razvezati; potem je pa jasno, da drugi, manj tehtni razlogi, ki se navajajo, še manj veljajo in se nanje sploh ni treba ozirati.

Sicer je pa vse, kar se ugovarja s tistega trojnega vidika proti trdnosti zakonske vezi, lahko rešiti. Vse tiste neprilike se morejo zabraniti in ne-

S. Paulo (Brazilija): Veličasten pogled na notranje dvorišče največjega sal. zavoda v Južni Ameriki ob priliki Colbacchinijeve proslave.

Mandalay (Birmanija): *Burmanske lep otlice z dežele v svoji praznični opravi.*

varnosti odstraniti, če se v skrajnih okoliščinah dovoli nepopolna ločitev zakonskih, to je tako zvana ločitev od postelje, mize in sobivanja, ki pusti zakonsko vez samo nedotaknjeno in ki jo z jasnimi besedami dovoljujejo kánoni cerkvenega prava. Določiti vzroke, pogoje, način in jamstva take ločitve, da se zagotovi blagor rodbine ter preprečijo vse neprilike, ki pretijo zakonskemu drugu, otrokom in splošni blaginji, je stvar cerkvene postavodaje in deloma tudi svetnih postav, namreč glede na državljanske zadeve in učinke.

Vsi razlogi pa, ki se navajajo za nerazdružno trdnost zakona in ki smo jih prej omenili, nedvomno in z enako močjo tudi izključujejo potrebnost in dovoljenost razporoke, kakor tudi odrekajo kakí oblasti pravico, da bi jo smela dovoljevati.

Pogubna škoda

Kolikor je na eni strani izrednih koristi, ki zahtevajo nerazdružnost, toliko je na drugi strani v zvezi z razporoko pogubne kvári, bodisi za posameznike, bodisi za vso človeško družbo.

Sploh, da navedemo zopet izrek

Nášega prednika, kolikršno množino dobrot obsega nerazdružnost zakona, prav tolikšno množino zla nosijo v sebi razporoke. Kjer je zakonska vez trdna, vidimo, da so zakoni popolnoma varni; kjer pa je možnost in nevarnost razporoke, postane zakonska vez spremenljiva ali vsaj združena s sumnjami in skrbmi. Na eni strani se čudovito utrjuje medsebojna dobrohotnost in skupnost vseh dobrin; na drugi strani prav radi možnosti razporoke žalostno peša. Tu krepka obramba neoskrunjene zvestobe zakonskih, ondi pogubno netivo k nezvestobi. Tu rodnja, nega in vzgoja otrok vidno pospešena, ondi vedno izpostavljena največjim okvaram. Tu mnogoter dohod prepirom med družinami in sorodniki zaprt, ondi vse polno prilik za neslogo. Tu se lahko zatre, ondi se obilno in na široko seje seme prepirov. Tu čast in poklic žene v domačem in javnem krogu srečno obnovljena in utrjena, ondi nevredno ponižana, saj so žene v vedni nevarnosti, da „jih bodo možje zavrgli, ko bodo doslužile njih strastem“.

In ker za uničenje družine, da konča-

mo s pretehtnimi besedami Leona XIII., „in da se stre moč držav, nobena reč toliko ne pripomore kakor izkvarjenost nravi, je lahko zmeti, da so sreči družin in držav razporoke kar najbolj sovražne, saj izvirajo iz izkvarjenih nravi narodov in, kakor izkušnja uči, na stežaj odpirajo vrata še hujši izkvarjenosti v zasebnem in javnem življenju. To zlo se nam bo pokazalo še hujše, če premislimo, da ne bodo nobene brzde tako močne, da bi mogle udržati enkrat dovoljeno možnost razporok v določenih ali v naprej previdenih mejah. Res, velika je moč zgledov, a še večja strasti;

te vabe bodo povzročile, da se bo sla za razporokami vsebolj razlezla in jih prevzela več in več, vprav kakor bolezen, ki je nalezljiva, ali povodenj, ki predere nasipe in se na široko razlije.“

Če se torej ljudje ne bodo spametovali, se bo treba, kakor čitamo v isti okrožnici, „družinam in človeški družbi resno bati, da jih bo zajel vsesplošen prevrat in razsulo“. Kako je bilo vse to pred petdesetimi leti resnično povedano, dokazuje vedno rastoča izkvarjenost nravi in neverjetno propadanje družine v tistih deželah, kjer ima komunizem vso oblast.

Bolje pozno ko nikoli!

Pred nekaj mesci je neki švicarski list zapisal na račun Francije tole:

Končno se jim tudi na Francoskem odpirajo oči. Hočemo reči, da tudi na Francoskem začenjajo razumevati, da ni dosti pobijati slabe nasledke, ampak da je treba odstraniti vzroke. Ni dovolj, razpustiti komunistično stranko in ne izvajati nekatere postave, o katerih so pravi Francozi rekli, da so ‚sramotne‘.

Te ‚sramotne‘ postave je treba odpraviti. Krivico je treba popraviti. Vzroki sedanjega nereda morajo izginiti. Drugače pojde vse po starem...

Znano je, da je šola na Francoskem laična; v francoski šoli Boga ne poznajo. In ta šola je v rokah učiteljev, ki so po večini vpisani v dve veliki organizaciji; ena je skrajno komunistična, druga socialistična. Obe pa navdihuje in družijo besno sovrašтво do katoliške Cerkve.

V začetku letošnjega šolskega leta je eden izmed voditeljev socialistične učiteljske organizacije — André Vaillant — pisal tedanjemu ministrskemu predsedniku Daladieru. Pismo je zelo pomenljivo. Pisal ga je „v svojem imenu in v imenu nekaterih svojih odličnih tovarišev, ki so bili doslej zagrizeni brezverci, a so zdaj postali

kristjani“. V tem pismu Vaillant, ki je bil zmeraj odločno proti Cerkvi, prosi Daladiera, da naj zastavi svojo besedo pri učiteljih in podpre tiste, ki so odločeni, za zmeraj končati bedasto in škodljivo protiversko in proticerkveno šolsko politiko.

„Vsi ali skoraj vsi — tako se bere v omenjenem pismu — priznavamo, da šola brez Boga ni uspela. Prav malo je manjkalo, da ni pognala Francije v prepad. Zadnji trenutek je, da se premislimo. Treba je priznati, da smo pogrešili. Našim šolam moramo vrniti Boga. Tako zvano nevtralnost je treba odpraviti. Pod pretvezo šolske nevtralnosti smo zatajili Boga. Namesto krščanskega nauka smo učili nevarne prevratne teorije. Celu verni učitelji si Boga v šoli niso več upali imenovati. Toda spričo sedanje strašne nesreče, ki nam grozi, čutimo, da smo v božjih rokah; čutimo, da smo potrebni pomoči iz nebes. Ne bo nam mogoče, gospod predsednik, da bi spolnili svojo težko nalogo, če nas ne bo podprla tudi javna oblast. Zato se obračamo na Vas, gospod predsednik in Vas prosimo, da postavite svojo besedo za vseučiliške profesorje, ki popolnoma zaupajo v Vašo dobroto.“

To je res glas nove Francije, ki

je ob uri preizkušnje našla samo sebe in svojo krščansko dušo.

* * *

Isto velja več ali manj tudi pri nas. Tudi iz naše šole so izrinili Boga čez prag. Komaj par ur verouka še trpijo. Vso drugo „učenosť“ pa trpa-

jo mlademu človeku v glavo brez ozira na Boga in pogostoma celo proti Bogu. Kaj bomo tudi mi morali doživeti kakšno strahotno narodno nesrečo, da se bodo poklicani činitelji zavedeli, da šola brez Boga vodi neizprosno v pogin in prepad? Stojmo na straži, dokler je čas!

Socialna pravičnost

(Sklep KKK glede krščanske ljubezni.)

KKK naglašaja potrebo, da se socialni nauki katoliške Cerkve, izraženi v papeških okrožnicah »Rerum novarum« in »Quadragesimo anno«, tudi dejansko kar najbolj mogoče izvedejo.

1. Dolžnost države je predvsem ščititi, podpirati in dvigniti kmečki stan, ki je steber države in cerkve. S potrebnim zavarovanjem naj se skrbi tudi za poljedelske delavce, za stare in onemogle, za sirote in vse zapuščene.

2. Poziva vse podjetnike in delodajalce, da se zavedajo svojih dolžnosti do delavcev ter jim dajo pravično plačo. Dolžnost države in njene postavodaje je uvedba pravične družinske plače, da se tako reši družina propada.

3. Delodajalci so odgovorni za nravno življenje delavcev. Zato naj gledajo, da bodo tovarne in delavnice urejene tako, da ne bodo bližnja prilika za greh. Strogo naj se povsod izvaja postava o nočnem delu.

Don Bosko v Birmaniji

(Ivan Cigan — Shillong.)

(Nadaljevanje.)

Prvi don Boskov praznik v Birmaniji je minil. Prijateljske besede, ki smo si jih povedali pri prvem srečanju s tukajšnjimi domačini, so izzvenele. Prijeli smo za trdo delo.

Na delu

Kot zvesti don Boskovi sinovi smo se z navdušenjem in požrtvovalnostjo

lotili dela. Treba je bilo veliko narediti, prav za prav vse, zakaj zavetišče in šola, kakor sem rekel, sta bila v popolnem razsulu.

To, da je bil vrli o. Lafon že precej v letih, da je bil zaposlen še z neštetimi drugimi rečmi in da pri tem ni imel nobenega pravega namestnika in pomočnika, je silno škodovalo njegovi ustanovi. Fantje niso imeli no-

Mandalay (Birmanija): *Budistovska pagoda.*

benega nadziralca, nobenega urnika. Eden ali dva izmed starejših, pa ne najboljše, sta strahovala manjše; večji pa si niso dali ukazovati od nikogar. Učili se niso nič. Spali so, kjer in kakor je kdo hotel. Vse luknje, vsi koti v hiši so jim bili na stežaj odprti. Hrana je bila slaba in v nerednih obrokih. Prve štiri dni, ko smo prišli, ni bilo nič zajtrka, pa se nihče ni čudil, nihče ugovarjal. Kdor je imel kakšen krajcar, je skočil k prvi branjevki in si tam postregel. Sploh so fantje lahko brez kontrole hodili iz zavoda, zunaj so lahko ostali noč in dan, ne da bi jih bil kdo vprašal, kje so bili. V cerkvi so se tudi zelo pomanjkljivo obnašali. Molili so prav malomarno. K angelski mizi ni pristopil prve štiri dni nihče. Tega je bilo krivo najbrž tudi to, da so imeli pre-

več molitev in še to v tujem jeziku, ki ga fantje niso razumeli.

V zavodu je bilo ob našem prihodu 112 gojencev, v starosti od 5 do 20 let in najrazličnejših narodnosti: Burmanci, Kitajci, Chini, Kochini, Kareeni in drugi. Katoličanov je bilo med njimi komaj polovica in sicer le starejši.

Zavetišče obsega eno dvonadstropno poslopje iz železobetona, dolgo 150 in široko 42 čevljev, ter eno leseno stavbo, dolgo 200 in široko 36 čevljev, kjer so razvrščene šolske učilnice. V zavetišču ni prostora več ko za sto fantov, pa še ti morajo biti na tesnem. Električna napeljava je od sile slaba; voda, ki jo zajemamo iz edinega vodnjaka, ni nič kaj zdrava; o kopališču in umivalnikih ni niti govora. Da pri tem snaga ni mogla biti Bog ve kako na višku, je razumljivo.

Pa tudi tega se nismo ustrašili. Med fanti smo zbrali nekaj prostovoljcev, pljunili smo v roke in z g. inspektorjem na čelu smo začeli urejati učilnice, obednico, spalnico in druge prostore. Očistili smo dvorišče, zadelali najnevarnejša skrivališča in luknje. Med odmori smo se morali pošteno potruditi, da smo dečke kolikor toliko zaposlili z najrazličnejšimi igrami in zabavami, da se niso na vse strani raztepli, kakor so bili navajeni. Z eno besedo biti smo morali povsod zraven, pri igri, pri učenju in pri delu, in jim z lastnim zgledom kazati, kako naj delajo.

Tako smo z napetimi živci rinili naprej. Dečki so na splošno z dobro voljo sprejemali naše prizadevanje in se kmalu prilagodili novemu redu. Le med večjimi je bilo precej takih, ki so bili pravi tiči; sami se niso hoteli ukloniti in še druge so podpihovali. Ni kazalo drugega, kakor da jih odstranimo. Toda to bi se moglo zgoditi šele polagoma, enega za drugim, kar bi trajalo več mescev.

Ali don Bosko je preveč ljubil ta novi zavod, da bi trpel v njem tako nesrečo. Še preden je minila osmina po njegovem prazniku, so se stvari

zasukale tako, da so ti nepridipravi sami prostovoljno zapustili zavod.

Stavka...

Takrat so bili težki časi za Birmanijo. Burmanska vlada je zgubila zupanje med ljudstvom. Opozicija je pod pretvezo, da hoče deželo osvoboditi angleškega varuštva, ščuvala narod k upor. Duša tega gibanja so bili bonci, katerim so se spričo novih razmer vedno bolj spodmikala tla; za orodje pa so jim služili burmanski študentje. Mesto Mandalay, prestolnica burmanskega budizma (izmed 150.000 prebivalcev je kar 17.000 bonceev!), prejšnje glavno mesto in pravo središče Burmancev, zakaj sedanja prestolnica Rangoon ima malo burmanskega na sebi, je stalo na čelu tega gibanja.

Ob našem prihodu so bile vse šole v Mandalayu razen naše zaprte. Zaprla jih je vlada, ker se je bala neredov. Na dvorišču državne šole je taborila močna študentska straža, ki je bila vsak hip pripravljena, da poseže vmes, če bi kje hoteli začeti pouk. Potemtakem je naravno, da se je uporniški duh zanesel tudi med naše gojence. Če doslej še niso stavkali, je bilo pač vzrok to, da si večje prostosti, kot so jo imeli, niti misliti niso mogli.

Medtem je prišla prva nedelja in z njo red in disciplina. Že zjutraj smo opazili, da nekaj vre. Dopoldne je ušlo več večjih fantov ven, v zavodu pa so se pokazali novi, neznani obrazi. Med odmorom po obedu se igra kar ni hotela razvneti. Ko je prvič pozvonilo, so se vsi spravili okrog vodnjaka sredi dvorišča in sedli. In ko je drugič pozvonilo, se ni nihče ganil. Šel sem jih klicat. Naproti so mi stopili nekateri kolovodje in povedali, da ne pojdejo v učilnico. Izgovarjali so se s tem in onim. In ko so mali hoteli iti v učilnico, so jih večji s palicami v roki ustrahovali.

Ko smo videli, da se zadeva slabo obrača, smo se mirno umaknili vsak na svoje mesto. Trdno smo bili prepričani, da nam bo don Bosko pomagal

in vse tako uredil, da se bo dobro izteklo.

Nato so kolovodje zbrali fante pod velikim drevesom, kjer so zborovali cele štiri ure. Pozneje smo zvedeli, kaj so sklenili: če bodo kolovodje izključeni, morajo tudi vsi drugi pobegniti; in kdor ne bo bežal, da ga bodo ponoči ubili. Mali so se spričo takih groženj čutili brez moči.

Ob petih je pozvonilo za večernice kakor navadno. Kolovodje so spravili fante v vrsto in jih odvedli v cerkev. Tega trenutka so se predstojniki poslužili, da so tri glavne krivce izgnali iz zavoda. Gospod inšpektor in ravnatelj sta jih osebno enega za drugim poklicala iz cerkve, jim velela povezati cule in jih spremila čez prag.

Po blagoslovu so gojenci zopet v vrstah prišli iz cerkve. Ravnatelj se je za trenutek obotavljal, tedaj pa je eden izmed večjih dal po tihem povelje. Množica je zarjavela; in kakor bi mignil, so se razleteli v učilnice, spalnice in druge prostore, pobrali naglo svoje kovčege, odeje in knjige in jo ubrali vsak po svojem potu iz zavoda, skozi vrata, skozi okna, čez ograjo, kjer koli je kdo mogel. Na cesti pred zavodom pa se je medtem nabrala množica ljudi in bonceev — in strmela.

Vse to se je zgodilo v kratkih petih minutah. S tem je bila boleča, pa vendar tako potrebna operacija opravljena! Zavod je bil v hipu rešen največje nadloge. Peti dan po našem prihodu! Resnično don Bosko se je odločno zavzel za Birmanijo!

Stavke v našem zavodu prav za prav niso zanetili bonci in nacionalisti; šele pozneje so upornežem priskočili na pomoč in jih vzeli pod svoje varuštvo. Samo dva izmed voditeljev sta delala v sporazumu z bonci.

Nihče izmed nas, hvala Bogu, ni dal fantom niti najmanjšega povoda za upor, nihče se ni nikogar dotaknil. Tega so se gojenci tudi zavedali. Njim v hvalo je treba poudariti, da tudi nihče izmed njih ni rekel žale besede nikomur izmed nas, ne tisti težki dan

ne pozneje. Vedeli so, da jih imamo radi. Upor je bil samo hipen izbruh, ki so ga sami brž obžalovali.

Kakšnih trideset, najmanjših in najboljših, se je še tisti večer skrivoma vrnilo v zavod. Skoraj vsi drugi so pa naslednje dni prišli prosit odpuščenja in da bi jih sprejeli nazaj. Tu je bila zdaj prilika, da smo jih nekoliko prereševali in smeti izločili. Izmed 112 fantov jih je bilo sprejetih nazaj samo 90. Pa še drugo dobroto nam je prinesel ta študentovski štrajk. Fantje so spoznali, kako grenka je egiptovska čebula. Na državni šoli, kamor so jih vzeli pod streho, so z njimi zelo grdo ravnali, topli so jih in jih imeli več dni zaprte kot ujetnike. Zato zdaj znajo ceniti zavod in ga ljubijo.

Tudi ljubezniva družinska disciplina in red v don Boskovem duhu jim nista več tako zoprna.

Zavod, katerega sloves je bil med ljudstvom morebiti kolikor toliko upadel, zopet pridobiva na ugledu. Sprejeli smo že nekaj novih fantov. Le to nas boli, ker zavoljo pomanjkanja prostora ne moremo ugoditi mnogim novim prošnjam.

Z našimi fanti smo sedaj popolnoma zadovoljni. Pred nami se odpira lepa prihodnost. Don Bosko je blagoslovil naše prve korake in nas bo gotovo blagoslavljal še tudi za naprej. V deželi zlatih pagod in zelenih polj, med tem veselim in gostoljubnim ljudstvom, upam, čakajo Salezijansko družbo še velike reči.

Pod Južnim križem

Kakor smo že poročali, je bil lansko jesen v S. Paulu odlikovan z visokim redom Južnega križa zaslužni salezijski misijonar Anton Colbacchini. Ob tej priliki je imel predsednik zvezne države S. Paulo pomenljiv govor, ki je vreden, da z njim seznanimo tudi naše bralce. Takole je govoril:

„Gospod predsednik republike mi je naročil, naj vam izročim red Južnega križa. Sprejmite ga kot dar brazilskega naroda. S tem smo hoteli počastiti ne samo vas, ampak tudi Družbo, kateri pripadate. Salezijanska družba je še mlada, komaj dobrih 50 let obstoji, pa vendar je to velika ustanova, nad 700 zavodov ima po vsem svetu. V svojem prizadevanju za vzgojo poštenih državljanov nima para. Veleum, kakor je bil sv. Janez Bosko,

je slutil, kakšne bodo potrebe sedanjega časa. Ustvaril je neprekosljivo žarišče za delo in vero. Svoji ustanovi je dal najširši obseg, ko ji je izročil tudi misijonsko poslanstvo med pogani. Na tem torišču so pokazali don Boskovi sinovi nesmrtno junaštvo. Mučeniška smrt dveh salezijancev, ki so jih ubili divji Chavantes v Mato Grossu, ne bo nikoli pozabljena. Z ginjenostjo in spoštovanjem izgovarjamo njuna imena: Janez Fuchs in Peter Sacilotti; prvi sicer tujec po krvi, a Brazilec po srcu; drugi pa domačin iz Lorene v S. Paulu.

Ponosen in vesel sem, da se morem muditi v zavodu, ki je v čast vsej Braziliji. Ta zavod je zrasel tako rekoč iz nič. Pred dobrimi petindvajsetimi leti so bile tu barake. Danes pa to

S. Paulo (Brazilija): Predsednik države S. Paulo izročča zaslužnemu salezijansko misijonarju Ant. Colbacchiniju visoko odlikovanje Južne križa.

mogočno poslopje, v katerem dobiva pouk 2600 dijakov in 160 obrtniških vajencev. Ta zavod je ustanovil sam vaš ustanovnik sv. Janez Bosko. Sveti videc, ki je napovedal, da se v Patagoniji nahaja petrolej, še preden so odkrili njegovo industrijsko vrednost; ki je prerokoval Braziliji sijajno prihodnost brez primere: je gotovo tudi videl čudoviti napredek tega zavoda. Nadnaravni darovi so mu odpirali pogled v prihodnost. Kakor je videl, kako čudovito se bo razvijal njegov osrednji zavod v Turinu, tako je tudi gledal razmah tukajšnje ustanove. To, da se danes spominjamo njegovega imena, nam narekuje čista hvaležnost, ki jo človeštvo dolguje enemu svojih največjih dobrotnikov.

In vi, gospod Colbacchini, ste učenc tega sv. Janeza Boska. Že takrat, ko ste na misijonski razstavi v Turinu l. 1888. videli prve tri Bororce, ste začutili, kakšen je vaš poklic: da bi jih spreobračali, vzgajali in zanje skrbeli. In tej nalogi se niste nikoli izneverili. Danes ves svet ve, da ste apostol in oče Bororcev.

To, kar ste danes vpričo vsega sveta, ste bili že davno v divjem pragozdu: njih oče, vodnik in sodnik.

Izbrali so vas za poglavarja. Oblekli so vas v svojo obleko in vas okrasili:

glavo so vam ovenčali z iskrecim se ptičjim perjem; samo skozi nosnice vam niso vtaknili tukanovega peresa, ker ste jih prepričali, da se ta sicer tako lepi, pa vendar nekoliko nerodni okrask ne sklada z duhovniškim dostojanstvom.

Lepo so vas počastili ti preprosti ljudje iz pragozda. Dali so vam največje odlikovanje! Pa kako ste si ga pridobili? Treba je bilo trideset let vdanosti in žrtev, trideset let nevarnosti, trideset let odpovedi in osamelosti, trideset let nepretrganega bivanja med njimi.

Pa še neko drugo plat je treba poudariti v vaši osebnosti, v vaši delavnosti. Ste tudi zaslužen znanstvenik in učenjak. Vaša knjiga o »Vzhodnih Bororcih« je prava mojstrovina. Nisem strokovnjak v tej stvari. Vendar vem, in tako sodijo tudi najodličnejši veščaki, da še nimamo knjige, ki bi tako temeljito in znanstveno popisovala kak indijanski rod v Braziliji...

H koncu moram še enkrat izraziti veliko hvaležnost vse brazilske republike gospodu misijonarju Colbacchiniju kakor tudi Salezijanski družbi, kateri pripada.“

Slovesnost se je zaključila z uspešnim telovadnim nastopom, s petjem in deklamacijami.

Marija, Pomočnica kristjanov, Kraljica miru, izprosi nam mir!

Z našega Juga

Prvi don Boskov praznik v Uroševcu.

Na Jugu si don Bosko vedno bolj osvaja srca. Naši verniki se mu priporočajo z devetdnevnicami in govore, da so uslišani. Zato smo letos don Boskov praznik prvič slovesno obhajali in sicer dne 4. februarja. Za pripravo na praznik smo imeli slovesno tridnevnicu. Na glavnem oltarju je bila svetnikova slika vsa v električnem sijaju. Da so pa tudi naši župljani vzljubili don Boska, so pokazali, ko so v velikem številu prihajali h govorom v tridnevnicu; iz njih so še bolj spoznali velikega mladino ljuba. Že na večer pred praznikom so mladinci prihajali k sv. spovedi pozno v noč. Vsa župnija se je hotela don Bosku oddolžiti za njegove milosti. Zato je bila na praznik angelska miza kar oblegana; vsa fara se je duhovno prerodila. In prav to je najbolj povzdignilo naš praznik.

Slovesnost smo zaključili popoldne po blagoslovu z lepo akademijo v naši skromni „dvorani“. Naši mladinci so bili tako navdušeni, da so še ves teden po ulicah deklamirali in peli don Boskovo pesem.

Nekaj posebnega so bile za naše fante don Boskove slike, tiste „s piko na nosu“. To so imeli veselja. Povsod so jih nosili, na ulicah, v kavarnah, in kazali in gledali don Boska v „oblakih“. Celo drugoverci so se na ta način „spoznali“ z njim. Tudi v Prizrenu so te karte vzbudile pozornost; celo odlični drugoverci so si zaželeli don Boska „s piko na nosu“.

V Bitolju.

Kakor lansko leto v Skoplju, tako so letos don Boskovi sinovi sprejeli duhovne vaje za dijake v Bitolju. Bitoljsko župnijo vodi apostolsko goreči g. Turk Alojzij. Razume se, kamor gredo salezijanci, tja gre s sinovi tudi oče. Tako se na našem skrajnem Jugu katoličani prišli v stik tudi z don Boskom. Pri duhovnih vajah so zgledi iz don Boskovega življenja nedolžna

srca katoliških bitoljskih dijakov in dijakinj seznanili s svetnikom samim. Za spomin so dobili podobico Marije Pomočnice in don Boska. Ganljiv je bil prizor na ulici: dijakinje gredo iz cerkve domov; neka deklica je podobico zavila v svojo kapo. Mimo pride neka gospa. Bil je sneg in mraz; deklica se ji zasmili, ker je bila gologlava. A ona odvrne tresoč se od mraza: „Tu imam kapo; grejem Marijo.“

A v Bitolju don Bosko ni bil nepoznan. Francoske sestre imajo tu sirotišče. Najrevnejši otroci dobivajo tu kosilo. A čč. sestre jih imenujejo „Don Bosko“, zato, ker so tako revni kot je bil don Bosko. Hvala Bogu! Skoraj bo res: „Od Ohrida pa daleč do Triglava — povsod se širi Tvoja slava.“

Velikonočna procesija.

Za veliko noč smo imeli tudi v domači župniji duhovno obnovo. Letos že tudi za fante in može. Vodil jih je g. župnik. Na veliko soboto pa je bilo prvič „Vstajenje“ z velikonočno procesijo po bližnji okolici. Koliko novega tudi za drugoverce, ki tako spoznavajo lepoto katoliške vere. Kako so bili naši slovenski naseljenci pri-

Glej pol minute v piko na nosu in potem nekaj trenutkov v zrak, pa boš...

jetno presenečeni, ko je med procesijo zazvenela lepa slovenska pesem: „Zveličar naš je vstal iz groba“. Pogrešali smo še samo kresov po okoliških gričih. Med slovesnim pritrkavanjem se je vesela „Aleluja“ razlegala po Kosovem polju. Škoda, ker še cerkev

nima zvonika, da bi božji glasniki še bolj odmevali po uroševski okolici. Dozidava zvonika bi veljala samo deset tisoč dinarjev. Morda bi se v domovini našel kak dobrotnik, ki bi to malenkost zmoget. Prosimo dobra srca v ta namen pomoči in podpore.

Dekliški dom Marije Pomočnice

v Ljubljani, Karlovška c. 22, sprejema dijakinje, ki hodijo v meščansko šolo ali v gimnazijo. Nudi jim vso oskrbo kakor tudi zdravo versko in нравno vzgojo po načelih velikega mladinoljuba sv. Janeza Boska. — Vsa pojasnila daje ravnateljstvo Dekliškega doma.

Od tu in tam

Naši novomašniki. — Poleg onih, ki smo jih omenili v zadnji številki, bosta letos posvečena še Klenovšek Jože in Franc Štuhec. Prvi bo imel novo mašo v Sevnici, drugi pa v Križevcih pri Ljutomeru.

Slovenske rože v Avstraliji. — Dobrih deset let je šele, kar so se salezijanci naselili v Sunburyju v Avstraliji. In že v tem kratkem času so si pridobili zaupanje vsega ljudstva. To se je posebno lepo pokazalo ob zadnjem don Boskovem prazniku, ki je bil združen s praznovanjem stoletnice, kar se je brala prva maša v zvezni državi Victoria. Velicastne zaključne procesije z Najsvejšim se je udeležilo 40.000 vernikov in veliko število civilnih in cerkvenih dostojanstvenikov. Najsvejši je nosil nadškof iz Melbourn, spremljalo ga je več drugih škofov in prelatov. — Ob tej priliki so tudi odprli „vrt miru“. Neka petična sotrudnica iz Melbourn je namreč dala na svoje stroške urediti pred tamkajšnjim zavodom lep park ali vrt, ki naj bi na njegovih gredicah rasle rože iz vseh dežel, kjer delujejo salezijanci. Tako imamo v mednarodnem salezijanskem botaničnem vrtu, ki so mu vzdeli ime „vrt miru“, tudi gredico s pristnimi slovenskimi rožami, nad njimi pa napis, ki pripoveduje daljnim Avstralcem, od kod so te rože doma.

Salezijanci v Vidmu. — Naši bivši gojenci in sotrudniki v glavnem mestu

Furlanije so si že dalj časa prizadevali, da bi tudi v to mesto prišli salezijanci. V preteklem oktobru se jim je želja spopolnila. Zaslužni profesor g. Biasutti je poklonil don Boskovim sinovom „Zavetišče Bearzi“. Zavetišče je sezidala gospa Bearzi v spomin na svojega pokojnega sina. Služilo naj bi za vzgojo revnih otrok. — Salezijanci so bili deležni prav pristrane sprejema. Dobrodošlico jim je izrekel sam videmski nadškof.

Novi pomožni škof v Zagrebu. — Pred kratkim je bil v zagrebški stolnici posvečen za škofa dr. Josip Lach. Novi škof je velik častilec sv. Janeza Boska, hkrati pa tudi dobro pozna salezijanske ustanove. Bil je že v Turinu, kjer se je še bolj navdušil za našega svetega ustanovnika in za njegov vzgojni način. S posebnim veseljem in dobrohotnostjo pa spremlja napredek in razmah salezijanskega dela doma na Hrvaškem.

Hiša mame Marjete. — Monsignor Rogari iz Umbrije (Italija) je dal pobudo, da bi se sezidal dom, kjer naj bi našle zavetje revne matere in sestre pokojnih duhovnikov. Lepi načrt je ondotno duhovništvo z veseljem sprejelo in podprlo. Novi dom bo nosil ime po don Boskovi materi, ki je zapustila svojo mirno hišico v Becchijih in se preselila z don Boskom v Turin, kjer je postala „mama turinskih paglavcev“. V „Hiši mame Marjete, bodo našle zavetje številne zapušćene matere in sestre umrlih duhovnikov.

**MILOSTI
MARIJE
POMOČNICE**

Lani o božiču sem čutila hude bolečine v prsih. Ni mi bilo več dihati. Zdelo se je, da se borim s smrtjo. Moči so mi opešale, da nisem mogla več glasno govoriti. Le v nadzemsko pomoč sem mogla še upati. S tem upanjem sem se zatekla k Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in sv. Tereziji Det. Jezusa in prosila, naj mi pomagajo. Kmalu sem čutila njihovo pomoč. Zdravje se je vrnilo, in čeprav še nimam tistih moči kot nekđaj, priznavam nadzemsko pomoč, se toplo zahvaljujem in pošiljam skromen dar. — *Štefanec Ana*, Sv. Peter.

Bila sem nevarno bolna v glavi. Imela sem strašne bolečine. Iz ušes mi je tekkel gnoj in sem popolnoma oglušela. V tej težavi sem se z velikim zaupanjem zatekla k Mariji in sv. Janezu Bosku. Bila sem uslišana, za kar naj bo Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku toplá zahvala. — *Gale Marija*, Repče.

Tisočkrat ti bodi hvala, o Marija! Uslišana sem bila že med devetdnevnico. Kako neizmerno dobra si, Marija! Naj bo ta zahvala vsem, ki so v težavah, vabilen klic: „Zaupaj v mater Marijo, ki je vsak čas pripravljena, da ti pomaga!“ — *Paj T.*, Celje.

Vedno in povsod se uresničuje izrek: Še nikdar ni bilo slišati, da bi bila Ti koga zapustila, ki Te je prosil pomoči. Ta misel mi je šnila v glavo, ko sem se znašel v skrajni stiski. Zatekel sem se k Mariji in prihitela je pomagat. Za to veliko pomoč naj bo Mariji srčna zahvala! — *P. F.*, Ljutomer.

Podpisana sem danes po položnici poslala 20 din za srce, katerega blagovolite izobesiti v svetišču v zahvalo Mariji za srečen izid operacije. — *Irena Šmuc*, Stražišče.

Pošiljam 20 dinarjev v zahvalo Mariji.

Vtihatapila se je težka bolezen v hlev med živino. Pretila je nevarnost, da nam vse pogine. Zaupno smo prosili sv. Janeza Boska in sv. Malo Terezijo, naj nas priporočita Mariji. Obljubili smo tudi zahvalo v Vestniku. V veliko naše začudenje in veselje smo bili rešeni preteče nesreče, za kar se toplo zahvalimo Pomočnici kristjanov. — *Marija Stukelj*, Sodinja vas.

Nevarno nam je zbolel otrok. Zdravniki niso upali več na ozdravljenje. Obrnili smo se k nebeški zdravnici, k Mariji. Ta je ozdravila otroka, za kar ji izrekamo iskreno zahvalo in pošiljamo zahvalni dar. — *Marija Weinger*, Črešnjevce.

Morala sem se podvreči težki operaciji. Pred operacijo sem se obrnila do Marije Pomočnice, sv. Janeza Boska in Terezije Ledohovske, med operacijo pa vzdihnila: „Ljubi sv. Janez Bosko, blagoslovi me z blagoslovom Pomočnice kristjanov!“ Operacijo sem srečno prestala, za kar se iskreno zahvalim in pošljam v zahvalo majhen dar, 40 din. — *Ana K.*, Polhov gradec.

V zahvalo za uslišano prošnjo v zelo važni zadevi pošiljam v dar 40 din, s prošnjo, da mi Marija Pomočnica še nadalje ostane ljubezniva varihinja. — *Matoh Franja*, Jesenice.

V hudi stiski sem se obrnila do Marije Pomočnice, sv. Janeza Boska in sv. Antona Padovanskega in sem bila uslišana. Za to milost in za več drugih uslišanj se zahvalim in pošljam majhen dar. — *O Marija*, Braslovče.

Nadalje se zahvaljujejo: *Mrher Marija* za vrnjeno zdravje; *Turk Frančiška* za srečno vrnitev sina od vojakov; *Pegan Kristina* za uslišano prošnjo.

K L., Ljubljana, za zdravje.

Sotrudniki! Sotrudnice!

Praznik Marije Pomočnice kristjanov je pred vrati. Ta praznik, lahko rečemo, je praznik slovenskih salezijanskih sotrudnikov in sotrudnic, saj se ga udeležijo sotrudniki in sotrudnice iz vseh krajev Slovenije. Privabi jih ljubezen do Marije in naklonjenost do Salezijanske družbe.

Zunanje slavje tega praznika je salezijanskim sotrudnikom in sotrudnicam, ki mu prisostvujejo, mogočno netivo, ki vžiga ljubezen: ljubezen do Marije in ljubezen do Salezijanske družbe. Dokaz temu so premnoga pisma, v katerih sotrudniki in sotrudnice po svojem odhodu izražajo čustva, ki so jih odnesli s praznika, in navdušenje za delovanje, ki sledi prazniku.

Prav zato je ta praznik velikega pomena za salezijance in salezijansko sotrudništvo. Na ta praznik se sotrudniki in sotrudnice spoznajo s salezijanci in z njihovim delovanjem in se na lastne oči prepričajo, da Salezijanska družba ne spi, da jo še vedno spremlja don Boskova gorečnost. Salezijanci pa spoznajo člane sotrudništva in si z mnogimi lahko menjajo misli in koristne nasvete. V zasebnih pogovorih in skupnih sestankih salezijanci razlagajo svoje načrte in podajajo koristna navodila za nadaljnje delovanje. Salezijanski sotrudniki in sotrudnice, ki ta dan bolj ko sicer čutijo bratsko vez, ki veže sotrudništvo in salezijance, se še bolj ogrejejo za Salezijansko družbo.

Iz teh vidikov nam je praznik Marije Pomočnice kakor pomlad, ki oživlja in nanzanja bogate sadove. Tu se seje v rodovitno zemljo, v srca, ogreta v ljubezni do Marije in Salezijanske družbe, in seme, vrženo v tako zemljo, ne more zamreti. Prav zato želimo, da se sotrudniki in sotrudnice v obilnem številu udeležujejo tega praznika. Obisk sotrudnikov in sotrudnic nam je obisk bratov in sester, ki imajo isti smoter: čast božjo in blagor duš.

Kdor se ne more udeležiti slovesnosti osebno, naj se je udeleži v duhu. Kdor ne more priti na praznik, naj pride ob kakšni drugi priliki. Noben sotrudnik naj pa ne pusti, da bi minulo leto, ne da bi obiskal Rakovnik. Na Rakovniku boste pri Mariji in pri salezijancih vedno dobrodošli. Torej in svidenje z vsemi!

Nove knjige!

Sv. Gema Galgani. „Knjižic“ št. 155. Kratek življenjepis nove velike svetnice trpinke, prave rože pasijonke... Vzemite v roke knjižico in berite. Stane samo 1 dinar. Ne bo vam žal.

Najhujša nesreča. „Knjižic“ št. 156. Tu najdete na kratko, nazorno, z živimi zgledi iz vsakdanjega življenja, pa vendar izčrpno razložen katoliški nauk o grehu. Zelo priporočamo.

Poročilo o VI. mednarodnem kongresa Kristusa Kralja v Ljubljani 1939. Založil škofijski ordinarijat v Ljubljani. Cena za broširan izvod 40 din, v platno vezan 55 din. — Te pomembne in zaželene knjige ne moremo lepše pohvaliti in priporočiti, kakor da prepisemo besede, ki jih je temu poročilu napisal na poč prevzvišeni gospod škof ljubljanski, predsednik stalnega odbora za kongrese Kristusa Kralja. Takole pravi: „Šesti mednarodni kongres Kristusa Kralja v Ljubljani je bil kakor svetel žarek v težkem času, ki je napovedal človeštvu nove vojske, uničevanje in smrt. Pomen te odlične mednarodne prireditve za vse katoliške narode in posebej za nas Slovence bomo mogli jasno razpoznati šele v prihodnosti. V tej knjigi, ki popisuje potek kongresnih prireditev, so zbrani govori VI. mednarodnega KKK, vsi prevedeni v slovenščino, da bi bogate in plodne misli, ki so jih odlični in učeni zastopniki raznih narodov na kongresu povedali, mogli vsi Slovenci razumeti ter jih sprejeti za vodilo svojega delovanja in življenja. Bodi torej ta knjiga kakor zakladnica, iz katere bomo zajemali prava načela in zdrave smernice v srečnih dneh in v temnih urah preizkušenj. Kristus Kralj, čigar slavi naj služi življenje posameznika in naroda, blagoslavljalj avtorje govorov in čitatelje ter daj knjigi obilen uspeh.“ — Knjiga je izredno okusno opremljena. Krasi jo 36 strani izbranih slik v bakrotisku. Knjigo zavoljo njene pomembnosti in nizke cene vsem priporočamo.

PRAZNIK MARIJE POMOČNICE na Rakovniku 1. — 2. junija 1940.

Praznik Marije Pomočnice kristjanov bo letos prvo nedeljo junija (2. junija). Od več strani so izrazili željo, naj bi se na tej proslavi, katere se udeleži več tisoč romarjev, vse molitve obračale k Mariji **Pomočnici kristjanov, da izprosi svetu mir**. Ker s tem ustrezemo tudi želji svetega očeta, ki je priporočil, naj veliko molimo za mir, vabimo vse, da pridejo, in pomagajo klicati k Pomočnici kristjanov. Čim več bo glasov, tem bolj bodo uspešni. Pridite, molimo: časi so težki in nevarni. — Spored slavnosti bo naslednji:

DNE 1. JUNIJA:

Zvečer ob 8 akademija pri lurški votlini. Nato procesija s prižganimi svečami. Po procesiji v svetišču govor, posvetitev Mariji Pom., pete litanije in blagoslov z Najsvetejšim.

Ponoči od 11 — 12 ura molitve pred Najsvetejšim, vmes kratek govor.

DNE 2. JUNIJA:

Dopoldne:

Ob 3 se začne deliti sv. obhajilo.

Svete maše:

Ob pol 5 govor in sv. maša pred Najsvetejšim za sotrudništvo; — **ob pol 6** tiha sv. maša; — **ob 6** govor in sv. maša za okoličane; — **ob 7** sv. maša za gojence; — **ob 8** tiha sv. maša; — **ob pol 9** govor in sv. maša za oratorijance; — **ob pol 10** govor, nato pontifikalna sv. maša. Po službi božji **shod sotrudništva** pri lurški votlini (ob slabem vremenu v kripti).

Popoldne:

O pol 4 govor, nato slovesna procesija s kipom Marije Pomočnice. Po procesiji **darovanje** pri vhodu v svetišče. Procesija gre skozi cerkev na srednje dvorišče, kjer bo **blagoslov** z Najsvetejšim. Litanije se pojo med procesijo.

Po procesiji koncert godbe na dvorišču.

Sveče za eno in drugo procesijo se bodo prodajale na Rakovniku. Petje in govore v cerkvi bodo prenašali zvočniki, da bo slišati tudi zunaj cerkve.

Vljudno vabimo Marijine družbe, narodne noše, belooblečene otroke. Na večer pred praznikom in na praznik sam razsvetljava svetišča.

Ako je naslovník umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8